ZHUBNI

STEPHEN KING

ZHUBNI

Beta
Nakladatelství

Copyright © 1984 by Richard Bachman
Original English title: THINNER
Published by agreement with the author
and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Translation © Ivan Němeček, 2012
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2022
All rights reserved.
(Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-399-7

KAPITOLA I

111,5

„Zhubni," šeptá Williamu Halleckovi starý cikán s uhnívajícím nosem, když Halleck se svou ženou Heidi vychází z budovy soudu. Jen to jediné slovo, vyslané závanem nasládlého dechu. „Zhubni." A než Halleck stačí ucuknout, starý cikán natáhne ruku a zkrouceným prstem ho pohladí po tváři. Rty se mu otevřou jako zranění a odhalují několik náhrobkovitých pahýlů čnících z dásní. Jsou černé a zelené. Jazyk se mezi nimi kroutí a pak vyklouzne, aby olízl rozšklebené nenávistné rty.

Zhubni.

Ta vzpomínka se Billymu Halleckovi samozřejmě vrátila ve chvíli, kdy si v sedm ráno s ručníkem omotaným kolem pasu stoupl na váhu. Zdola k němu doléhala lákavá vůně slaniny a vajec. Musel se mírně předklonit, aby přečetl čísla na váze. No… vlastně se musel předklonit víc než mírně. Vlastně se musel předklonit docela dost. Byl to velký chlap. Až příliš vel ký, jak mu s oblibou říkával doktor Houston. *Pro případ, že vám to ještě nikdo neřekl, mi dovolte, abych vás o tom informoval já,* řekl mu Houston po první prohlídce. *Muž vašeho věku, příjmu a návyků vstoupí do zóny infarktu přibližně v osmatřiceti letech. Měl byste trochu shodit.*

Jenže toho rána s potěšením zjistil, že zhubl o půl druhého kila, ze 113 na 111,5. No… když naposled sebral odvahu postavit se na váhu, ukázala mu vlastně skoro 114, ale to měl na sobě kalhoty a v kapsách nějaké drobné, nemluvě o klí-

čích a švýcarském armádním noži. A váha v horní koupelně trochu přivažovala, o tom byl niterně přesvědčený.

Jako kluk vyrůstající v New Yorku slyšel, že cikáni mají věštecký dar. Třeba byl tohle důkaz. Chtěl se zasmát, ale jen se nepříliš úspěšně pousmál. Bylo ještě příliš brzy smát se cikánům. Všechno ukáže čas; byl už dost starý, aby tohle věděl. V současné době mu bylo z pomyšlení na cikány špatně od příliš velkého žaludku a ze srdce doufal, že už v životě žádného neuvidí. Od nynějška se spokojí s čtením z dlaně na večírcích a spiritistickou tabulkou, pokud na něco takového vůbec přistoupí.

„Billy?“ Zdola.

„Už jdu!“

Při oblékání si téměř podvědomě uvědomil, že navzdory úbytku váhy o kilo a půl ho kalhoty v pase stále škrtí. Kouřit přestal na Nový rok přesně minutu po půlnoci, ale zaplatil za to. A jak zaplatil! S rozepnutým límečkem a kravatou kolem krku sešel dolů. Jeho čtrnáctiletá dcera Linda byla právě na odchodu. Měla na sobě svůdnou sukni a vlasy stažené sexy sametovou stuhou. V podpaží si nesla knihy, v druhé ruce jí šustily červené a bílé roztleskávačské bambule.

„Ahoj, tati!“

„Přeju hezký den, Lin.“

Usadil se ke stolu a sáhl po *Wall Street Journalu.*

„Miláčku,“ řekla Heidi.

„Drahá moje,“ řekl velkodušně a odložil noviny vedle otočné středové servírovací desky.

Postavila před něj snídani: kouřící hromadu míchaných vajec, anglický muffin s rozinkami, pět plátků křupavé selské slaniny. Dobrou chuť. Posadila se do snídaňového kouta naproti němu a zapálila si vantageku. Leden a únor byly napjaté – až příliš mnoho „diskusí“, které byly jen maskovanými hádkami, až příliš mnoho večerů, kdy usínali zády k sobě. Ale nakonec dosáhli určitého *modu vivendi*: ona ho přestala

trápit kvůli jeho váze, on ji přestal peskovat za půldruhého balíčku vykouřených cigaret denně. Nakonec z toho bylo poměrně slušné jaro. Kromě znovunabyté soukromé rovnováhy přišly i další dobré věci. V první řadě Halleck povýšil. Z advokátní kanceláře Greely, Penschley a Kinder teď byla advokátní kancelář Greely, Penschley, Kinder a Halleck. Heidina matka ustoupila od své dlouhodobé hrozby, že se vrátí do Virginie. Linda se konečně dostala do školního B-týmu roztleskávaček, což bylo pro Billyho požehnání; byly chvíle, kdy si vážně myslel, že se z jejího chování nervově zhroutí. Všechno šlo jako na drátkách.

Pak přijeli do města cikáni.

„Zhubni,“ řekl starý cikán, ale co mu to proboha takhle znetvořilo nos? Syfilis? Rakovina? Nebo něco ještě strašnějšího, třeba lepra? A mimochodem, proč to prostě nevzdáš? Proč to prostě nenecháš být?

„Pořád ti to nejde z hlavy, viď?“ řekla Heidi náhle – tak náhle, že Halleck nadskočil na židli.

„*Billy, nebyla to tvoje vina.* Soudce tak rozhodl.“

„Na to jsem nemyslel.“

„Tak na co jsi myslel?“

„V novinách píšou, že v téhle čtvrti upadá nová výstavba.“

Jeho vina to nebyla, jistě; i soudce to potvrdil. Soudce Rossington.

Pro přátele Cary.

Pro přátele jako já, pomyslel si Halleck. *Se starým Carym Rossingtonem jsem sehrál nejednu partičku golfu, jak jistě víš, Heidi. Když jsme u nás před dvěma lety slavili silvestra, ten rok, co jsem chtěl přestat kouřit a nedokázal jsem to, kdopak ti to při tradičním novoročním polibku osahával ty tvoje vnadné kozičky? No hádej kdo? No tak. No přece starý dobrý Cary Rossington, jako že žiju a dýchám!*

Ano. Starý dobrý Cary Rossington, před nímž Billy hájil přes tucet místních případů. Starý dobrý Cary Rossing-

ton, s nímž Billy občas hrával v klubu poker. Starý dobrý Cary Rossington, který neodstoupil z případu, když před něj předstoupil jeho starý dobrý kamarád z golfu a pokeru Billy Halleck (Cary ho občas plácl po zádech a zahulákal, „Tak jak je, Velkej Bille?"), ne aby hájil nějaký místní případ, ale pro obvinění ze zabití motorovým vozidlem.

A když Cary Rossington neodstoupil, kdo ho vypískal, děti? Kdo ho v tomhle spravedlivém městě Fairview vypískal? No přece nikdo! Koneckonců, o koho tu šlo? O bandu špinavých cikánů. Čím dřív budou z Fairview odjíždět ve svých starých dodávkách se samolepkami Cizinců bez pracovního povolení na zadních náraznících, čím dřív uvidíme koncová světla jejich podomácku upravených karavanů a přívěsných vozíků, tím líp. Čím dřív, tím – *míň.*

Heidi udusila cigaretu. „Nekecej mi tady něco o upadající výstavbě," řekla. „Já tě moc dobře znám."

To Billy věděl. A věděl i to, že ona na to myslela taky. Byla příliš bledá. Vypadala na svůj věk – pětatřicet – a to bylo vzácné. Vzal si ji velice mladou a stále si vzpomínal na obchodního cestujícího s vysavači, který u nich zazvonil tři roky po svatbě. Podíval se na dvaadvacetiletou Heidi Halleckovou a zdvořile se jí zeptal: „Máš doma maminku, broučku?"

„Chuť k jídlu mi to nijak nebere," řekl po pravdě. Úzkost neúzkost, spořádal tu hromadu míchaných vajec a po slanině už také nebylo ani památky. Vypil půl sklenice pomerančové šťávy a věnoval jí svůj starý dobrý billyhalleckovský úsměv. Chtěla jej opětovat, ale moc se jí to nepovedlo. Představil si ji s cedulí MÁM ROZBITÝ CIFERNÍK.

Přes stůl ji vzal za ruku. „Heidi, to je v pořádku. A i kdyby nebylo, je to za námi."

„Já vím, že jo. Já vím."

„Je z toho Linda –?"

„Ne. Už ne. Říká… říká, že má velkou oporu v kamarádkách."

Ještě asi týden po té události na tom jejich dcera nebyla nejlíp. Ze školy chodila buď v slzách, nebo s pláčem na krajíčku. Přestala jíst. Zkazila se jí pleť.

Halleck byl rozhodnutý nedělat z toho tragédii a zašel za její třídní učitelkou, zástupkyní ředitele a Lindinou milovanou slečnou Nearingovou, která učila tělocvik a vedla roztleskávačky. Zjistil, že si Lindu spolužáci většinou jen dobírají, drsně a bez humoru a samozřejmě nevkusně, jak už to na nižších středních školách bývá, ale co můžete čekat od věkové skupiny, která se nejvíc pobaví u vtipů o mrtvých dětech?

Vzal Lindu na procházku po okolí. Lantern Drive byla lemována vkusnými domy posazenými v zahradách v dostatečné vzdálenosti od ulice, domy, které začínaly na pětasedmdesáti tisících dolarů, ale než jste došli ke sportovnímu a společenskému klubu na konci ulice, viděli jste i domy s vnitřními bazény a saunami za dvě stě tisíc.

Linda na sobě měla staré madrasové šortky rozpárané v jednom švu… a Halleck si všiml, jak dlouhé a štíhlé nohy už má. Pod rozpáraným švem bylo vidět lem jejích žlutých bavlněných kalhotek. Pocítil smutek, do něhož se mísila hrůza. Odrůstala. Zřejmě věděla, že ty staré madrasové šortky jsou jí malé a že jsou obnošené, ale nejspíš si je vzala, protože ji spojovaly s útěšnějším dětstvím, s dětstvím, kdy tatínkové nemuseli před soud (bez ohledu na to, že když mu bude předsedat starý kamarád z golfu a opilecký hnětač manželčiných ňader, půjde jen o rutinní záležitost), s dětstvím, kdy za vámi během čtvrté čtvrtiny fotbalu, zatímco jste obědvali, neběhaly děti a neptaly se, kolik bodů dostal tatínek za to, že přejel tu stařenku.

Chápeš přece, že to byla nehoda, ne, Lindo? Přikyvuje a nedívá se na něj. Ano, tati.

Vyšla mezi dvěma auty a vůbec se nerozhlédla. Neměl jsem čas zastavit.

To prostě nešlo.

Tati, já to nechci poslouchat.

Já vím, že ne. A já o tom nechci mluvit. Ale stejně to musíš poslouchat ve škole.

Ustrašeně se na něj podívala. Tati! Přece jsi –

Nebyl ve škole? Byl. Ale až včera v půl čtvrté odpoledne. To už tam žádné děti nebyly, alespoň co jsem viděl. Nikdo se to nedoví.

Uklidňuje se. Trochu.

Slyšel jsem, že si to od ostatních dětí pěkně schytáváš. To mě mrzí. Není to tak zlý, říká a bere ho za ruku.

Její obličej – s novými zanícenými pupínky na čele – svědčil o něčem jiném. Ty pupínky vypovídaly o tom, že to schytává opravdu drsně. O zavřených rodičích nepíše ani Judy Blumeová (i když jednou asi bude).

Ale taky jsem slyšel, že to neseš statečně, říká Billy Halleck. Že z toho neděláš žádnou tragédii. Protože kdyby někdy poznali, že se ti dostávají pod kůži…

Jo, já vím, řekla zachmuřeně.

Slečna Nearingová říkala, že je na tebe moc hrdá. To nebyla tak docela pravda. Přesně tak to slečna Nearingová neřekla, ale rozhodně mluvila o Lindě hezky, a to pro Hallecka znamenalo téměř tolik jako pro jeho dceru. A to stačí. Oči se jí rozjasní a poprvé se na Hallecka podívá.

Fakt to říkala?

Jistě, potvrzuje Halleck. Ta lež mu vyklouzla snadno a přesvědčivě.

A proč ne? Poslední dobou řekl spoustu lží.

Stiskne mu ruku a vděčně se na něj usměje.

Oni toho brzy nechají, Lin. Najdou si na ohryzávání jinou kost. Nějaká holka otěhotní nebo se nervově zhroutí nějaká učitelka nebo zatknou nějakého kluka za prodej trávy nebo kokainu. A na tebe zapomenou, rozumíš?

Bere ho kolem krku a pevně ho objímá. A on si myslí, že mu nakonec neodrůstá tak rychle a že ne všechny lži jsou špatné. Mám tě ráda, tati, říká.

Já tebe taky, Lin.

Tiskne ji k sobě a náhle mu někdo zapne v mozku reproduktory a on znovu slyší to dvojí zadunění: první, jak přední nárazník sráží starou cikánku s jasně červeným šátkem na neupravených vlasech, druhý, jak velká přední kola přejíždějí její tělo.

Heidi vykřikuje.

A její ruka opouští Halleckův klín.

Halleck objímá svou dceru pevněji a cítí husí kůži po celém těle.

„Dáš si ještě vejce?" přerušila mu Heidi vzpomínky.

„Ne. Ne, dík." Provinile se podíval na prázdný talíř: bez ohledu na to, co všechno se dělo, nebylo to nikdy tak zlé, aby kvůli tomu špatně spal nebo jedl.

„Určitě ti nic…?"

„Není?" Usmál se. „Ne. Já jsem v pohodě, ty jsi v pohodě, Linda je v pohodě. Jak se říká v seriálech: ta noční můra už je za námi – nemůžeme se prosím vrátit k normálnímu životu?"

„To je výborný nápad." Tentokrát jeho úsměv upřímně opětovala. Celá zářila a vypadala na necelých třicet. „Nechceš ještě slaninu? Zbyly tam dva plátky."

„Ne," řekl s myšlenkami na to, jak se mu kalhoty zařezávají do měkkého pasu *(do jakého pasu, ha-ha?* promluvil v něm potichu a bez humoru Don Rickles – *nějaký pas jsi měl naposledy v osmasedmdesátém, tlusťochu*) a jak musí zatahovat břicho, aby si je zapnul. Pak si vzpomněl na váhu. „Tak já si jeden ten plátek vezmu. Zhubl jsem o kilo a půl."

Navzdory jeho původnímu odmítnutí odešla ke sporáku – *někdy mě má tak prokouknutého, až z toho mám mindrák,* pomyslel si. Ohlédla se.

„Takže na to pořád myslíš."

„Nemyslím," řekl podrážděně. „Copak člověk nemůže v klidu zhubnout? Pořád říkáš, že bys mě měla radši trochu…"

hubenějšího

„… trochu méně svalnatého.“ Po jejích slovech si znovu vzpomněl na toho cikána. *Sakra!* Ten jeho sežraný nos a šupinatý prst, který mu přejel po tváři, než stačil ucuknout – tak jako člověk ucukne před pavoukem nebo před chumlem brouků, kteří se hemží pod shnilou kládou.

Přinesla mu slaninu a políbila ho na spánek. „Promiň. Jen se do toho klidně pusť a hubni. Ale jestli se ti to nepodaří, vzpomeň si, co říká pan Rogers –“

„– Líbíš se mi takový, jaký jsi,“ zakončili unisono.

Sáhl po *Journalu,* který ležel vedle otočné desky uprostřed jídelního stolu, ale připadlo mu to dost depresivní. Vstal, vyšel ven a na záhoně našel newyorské *Times.* Ten kluk je vždycky házel do záhonu, koncem týdne už býval úplně zmatený a nikdy si nezapamatoval Billovo příjmení. Billyho nejednou napadlo, jestli je možné, aby měl dvanáctiletý kluk alzheimera.

Odnesl si noviny dovnitř, nalistoval sport a snědl slaninu. Když se zahloubal do výsledků boxu, Heidi mu přinesla další půlku anglického muffinu, která se zlatě leskla rozpuštěným máslem.

Halleck ji téměř nevědomky spořádal.

KAPITOLA 2

111

Spor o náhradu škody, který se vlekl už přes tři roky – a Billy očekával, že se ještě další tři nebo čtyři roky povleče – dospěl uprostřed dopoledne k nečekanému a výsostně uspokojivému konci. Navrhovatel během přestávky v jednání přistoupil na částku, která nebyla nijak ohromující. Halleck neprodleně předložil navrhovateli, výrobci barev ze Schenectady, a svému klientovi, předběžnou dohodu. Navrhovatelův právník jen ohromeně a nevěřícně přihlížel, jak jeho klient, šéf firmy Good Luck Paint, podepisuje šest kopií dohody a soudní úředník s nablýskanou pleší je jednu po druhé ověřuje. Billy tiše seděl s rukama složenýma v klíně a měl pocit, že vyhrál v newyorské loterii. Do oběda proběhlo všechno kromě křiku.

Billy vzal svého klienta k O'Lunneymu, objednal mu velkou sklenici chivase a sobě martini a pak zavolal Heidi domů.

„Mohonk," řekl, když vzala telefon.

To bylo turistické a rekreační středisko na severu státu New York, kde kdysi strávili líbánky – ten pobyt jim dali Heidini rodiče jako svatební dar. Oba se do toho místa zamilovali a od té doby tam byli dvakrát na dovolené.

„Co?"

„Mohonk," opakoval. „Jestli nechceš jet, řeknu Jillian z mé kanceláře."

„To tedy neřekneš! Billy, o co jde?"

„Tak chceš jet, nebo ne?"

„Samozřejmě chci! Tenhle víkend?“

„Zítra, pokud přemluvíš paní Beanovou, aby dohlédla na Lindu, jestli se myje a jestli u televize v obýváku nepořádá nějaké orgie. A jestli –“

Umlčelo ho Heidino vyjeknutí. „To ten tvůj případ, Billy! Výpary barev a nervové zhroucení a ten záchvat a –“

„Canley přistoupí na dohodu. Vlastně už na ni přistoupil. Po čtrnácti letech žvanění v zasedacích síních správních rad a vleklých právních sporech o nic vyhrál tvůj manžel konečně spor pro dobrého člověka. Čistě, přesvědčivě a nezpochybnitelně. Canley přistoupil na dohodu a já jsem mistr světa.“

„Billy! Bože můj!“ vyjekla znovu, tentokrát tak hlasitě, až se zachvělo sluchátko. Billy ho s úsměvem odtáhl od ucha.

„Kolik dostane ten tvůj klient?“

Billy jí řekl sumu a tentokrát musel odtáhnout sluchátko skoro na pět vteřin.

„Myslíš, že nás Linda pustí na pět dní?“

„Když se bude moct koukat do jedné na HBO a pozvat si Georgiu Deeverovou a tlachat s ní o klukách a ujídat mi čokoládu? O tom nepochybuj. Nebude tam na severu touhle dobou chladno? Nemám ti zabalit tu zelenou vestu? Vezmeš si parku nebo tu džínovou bundu? Nebo obě? A co –?“

Řekl jí, že to nechá na ní, a vrátil se ke svému klientovi. Ten už byl v polovině sklenice chivase a chtěl vyprávět vtipy o Polácích. Vypadal, jako by dostal palicí. Halleck upíjel své martini a na půl ucha poslouchal standardní duchaplnosti o polských tesařích a polských restauracích, zatímco vesele rozjímal o zcela jiných věcech. Ten případ mohl mít dalekosáhlé důsledky; nedalo se ještě říct, jestli ho posune v kariéře, ale mohl by. Docela dobře by mohl. Není špatné, že takové případy využívají velké firmy k charitě. Mohlo by to znamenat, že –

První náraz vymrští Heidi dopředu a ona ho na okamžik stiskne; matně si uvědomuje bolest v rozkroku. Náraz je dostatečně silný, aby jí zablokoval bezpečnostní pás. Vystříkne

krev – tři velké kapky, které se jako rudý déšť rozprsknou na předním skle. Ani neměla čas vykřiknout; křičet bude později. A on ani neměl čas si to uvědomit. Uvědomění přišlo až s druhým nárazem. A on –

– dopil martini jedním douškem. Do očí mu vhrkly slzy.

„Je vám něco?“ zeptal se ho jeho klient, který se jmenoval David Duganfield.

„Jsem v takové pohodě, že byste tomu ani nevěřil,“ řekl Billy a přes stůl podal klientovi ruku. „Blahopřeju, Davide.“ Nebude myslet na tu nehodu, nebude myslet na toho cikána s uhnívajícím nosem. On je přece na straně spravedlivých; to bylo patrné už jen z Duganfieldova silného stisku a z jeho unaveného, ale upřímného úsměvu.

„Děkuju, pane,“ řekl Duganfield. „Moc vám děkuju.“ Nečekaně se naklonil přes stůl a neohrabaně Billyho objal. Billy jeho objetí opětoval. Ale když mu David Duganfield pokládal ruce kolem krku, sklouzla mu jedna dlaň po Billyho tváři, a ten si znovu vzpomněl na cikánovo podivné pohlazení.

On na mě sáhl, pomyslel si Halleck a ještě v klientově objetí se zachvěl.

Cestou domů se snažil myslet na Davida Duganfielda – Duganfield byl dobrý námět k přemýšlení – ale přistihl se, že místo na Duganfielda si na Triboroughském mostě vzpomněl na Ginelliho.

Většinu odpoledne strávil s Duganfiedem u O’Lunneyho, ale původně chtěl svého klienta vzít ke Třem bratřím, do restaurace, v níž byl Richard Ginelli tichým společníkem. U Bratří nebyl už léta – při Ginelliho pověsti by to nebylo moudré – ale i přesto ho nejdřív napadla právě tahle restaurace. Párkrát se tam dobře najedl i pobavil, i když Heidi nebyla moc nadšená ani z restaurace, ani z Ginelliho. Billy si dokonce myslel, že ji Ginelli děsí. Když na Newyorské dálnici míjel výjezd na Gun Hill Road, myšlenky mu opět zalétly k tomu starému cikánovi – tak předvídatelně, jako se kůň vrací do své stáje.

Byl to Ginelli, na koho sis vzpomněl nejdřív. „Ahoj, Richi, dneska jsem zabil nějakou starou paní. Nemohl bych se u tebe zastavit a probrat to s tebou?“

Jenže ve vedlejším pokoji byla Heidi a ta by to nepochopila. Billyho ruka se zastavila nad sluchátkem telefonu a klesla. Najednou si uvědomil, že on jako bohatý právník z Connecticutu, když se ocitne v úzkých, si okamžitě vzpomene na lumpa z New Yorku, který si lety zjevně vybudoval zvyk střílet svou konkurenci.

Ginelli byl vysoký, žádný velký hezoun, ale přirozený elegán. Měl zvučný a laskavý hlas, jaký si člověk nespojuje s drogami, prostitucí a vraždami. Jenže jeho trestní rejstřík ho s tím vším spojoval. A když onoho příšerného odpoledne policejní náčelník z Fairview Duncan Hopley Billyho propustil, zatoužil slyšet právě Ginelliho hlas.

„– nebo tu takhle budete sedět celý den?“

Billy se polekaně probral ze zamyšlení. Uvědomil si, že sedí v autě u jedné z mýtných budek, v níž skutečně sedí živý člověk.

„Povídám, zaplatíte, nebo –“

„Jistě,“ řekl Billy a dal výběrčímu dolar. Vzal si drobné nazpátek a jel dál. Byl skoro v Connecticutu; k Heidi mu zbývalo přejet už jen devatenáct sjezdů z dálnice. A pak do Mohonku. Duganfield se jako rozptýlení od nepříjemných vzpomínek neosvědčil, tak zkus Mohonk. Hlavně zapomeň na tu starou cikánku i na toho cikána.

Jenže myšlenky se mu stále vracely ke Ginellimu.

Billy se s ním seznámil přes firmu, která před sedmi lety dělala pro Ginelliho nějaké právní úkony ohledně slučování. A firma tím pověřila tehdy začínajícího právníka Billyho. Žádný ze starších kolegů by do toho nešel. Rich Ginelli měl už tehdy velice špatnou pověst. Billy se nikdy nezeptal Kirka Penschleyho, proč tedy firma Ginelliho jako klienta vůbec brala; stejně by mu řekli, ať si hledí svých papírů a politiku

firmy nechá na starších. Předpokládal, že Ginelli ví o nějakém kostlivci v něčí skříni; byl to člověk, který naslouchal s uchem u země.

Billy začal svou tříměsíční práci jako zástupce firmy Three Brothers Associates a očekával, že se mu ten člověk nebude líbit a že se ho možná bude bát. Místo toho zjistil, že ho zajímá. Ginelli byl charismatický a zábavný. Navíc s Billym jednal důstojně a s respektem, na což si Billy u vlastní firmy musel ještě čtyři roky počkat. Billy zastavil u norwalského mýta, zaplatil třicet pět centů a zařadil se zpátky do provozu. Bezděčně se naklonil doprava a otevřel zásuvku v palubní desce. Pod mapami a manuálem k vozu byly dva balíčky měkkých plněných piškotů Twinkies. Jeden otevřel a začal jíst tak rychle, že si drobil na vestu.

Veškerou práci pro Ginelliho dokončil dlouho předtím, než newyorská velká porota toho muže obvinila z objednání řady gangsterských poprav po drogové válce. Obvinění vzešla od newyorského Nejvyššího soudu na podzim 1980 a byla stažena na jaře 1981, hlavně kvůli padesátiprocentní úmrtnosti mezi svědky obžaloby. Jeden vyletěl do vzduchu v autě společně s dvěma detektivy, kteří mu byli přiděleni jako osobní ochrana. Dalšímu propíchli krk zlomenou rukojetí deštníku, když seděl na stoličce čističe bot na nádraží Grand Central. Další dva nikterak překvapivě ztratili jistotu, že to byl právě Richie „Kladivoun“ Ginelli, koho zaslechli vydávat příkaz k vraždě brooklynského drogového barona Richovskyho.

Westport. Southport. Už byl skoro doma. Znovu se nahnul a zašátral v přihrádce… Ha! Byl tam načatý balíček burských oříšků z letadla. Byly už poněkud žluklé, ale jedlé. Billy Halleck se do nich pustil, ale jejich chuť nevnímal o nic víc než předtím chuť Twinkies.

Od té doby si s Ginellim vyměňovali vánoční pohlednice a občas se zašli někam najíst, obvykle ke Třem bratřím. To

však postupně ustalo poté, co se Ginelli ocitl v „právních problémech", jak to nevzrušeně nazýval. Byla to částečně i Heidina práce – pokud šlo o Ginelliho, stala se z ní rýpalka světového formátu – ale částečně to způsobil také sám Ginelli.

„Nějaký čas se tu radši nezastavuj," řekl Billymu.

„Co je? Proč?" zeptal se nevinně Billy, jako by se právě kvůli tomu předešlý večer s Heidi nepohádali.

„Protože pokud jde o názor veřejnosti na mou osobu, jsem gangster," odpověděl Ginelli. „Mladí právníci, kteří se druží s gangstery, se nikam nedostanou, Williame, a o tohle tady ve skutečnosti jde – aby sis zachoval čisté konto a postupoval v kariéře."

„To jde jen o tohle?"

Ginelli se podivně usmál. „No… je tu ještě pár dalších věcí."

„Třeba?"

„Williame, já doufám, že to nikdy nebudeš muset zjišťovat. A občas se zastav na *espresso.* Trochu poklábosíme a zasmějeme se. Tak se zase někdy ozvi."

A tak se ozýval a čas od času se zastavil (i když, přiznával si, když sjížděl z dálnice na Fairview, intervaly jeho návštěv se prodlužovaly), ale když zjistil, z čeho ho můžou obvinit – z nedbalostního zabití motorovým vozidlem – napadl ho jako první právě Ginelli.

Ale o to se přece postaral starý dobrý hnětač ňader Cary Rossington, našeptávaly mu myšlenky, *tak proč teď myslíš na Ginelliho? Mohonk, na ten bys měl myslet. A na Davida Duganfielda, který je důkazem toho, že dobří lidé nemusí vždycky skončit poslední. A taky na pár kilo, které bys měl shodit.*

Ale když sjížděl na příjezdovou cestu, už zase myslel na něco, co řekl Ginelli. *Williame, já doufám, že to nikdy nebudeš muset zjišťovat.*

Co zjišťovat? napadlo Billyho, ale to už vyběhla ze dveří Heidi a políbila ho a Billy na chvíli na všechno zapomněl.

KAPITOLA 3

MOHONK

Byl to jejich třetí večer v Mohonku a právě se domilovali. Pošesté za tři dny – závratná změna proti obvyklému usedlému rytmu dvou milování v týdnu. Billy ležel vedle ní a těšil se z jejího příjemného tělesného tepla a z vůně jejího parfému – Anaïs Anaïs – smíšené s vůní jejího čistého potu a jejich sexu.

Zničehonic se mu přízračně vybavila ta stará cikánka v okamžiku, kdy ji srazil oldsmobile. Zaslechl, jak se tříští lahev perrieru. A pak to zmizelo.

Obrátil se vleže ke své ženě a pevně ji objal. Jednou rukou ho vzala kolem ramen a druhou mu sklouzla na stehno. „Jestli si ještě jednou takhle vygumuju mozek, tak už mi z něj nic nezbyde."

„To je nesmysl," usmál se.

„Že člověk může přijít o rozum?"

„Ne. To je pravda. Nesmysl je, že přijdeš o ty mozkové buňky trvale. Ty, o které přijdeš, ti vždycky dorostou."

„Jo, to jen tak říkáš, to jen tak říkáš."

Přitulila se k němu. Láskyplně sjela rukou z jeho stehna k penisu, něžně mu prohrábla ochlupení (loni si ve své Adamově houštině, jak tomu říkal jeho otec, se smutným údivem všiml prvních šedivých nitek) a sáhla na podbřišek.

Náhle se nadzdvihla na loktech a trochu ho vylekala. Nespal, ale byl na dobré cestě.

„Tys vážně zhubnul!"

„Co?"

„Billy Hallecku, ty jsi *hubenější!*"

Poplácal se po břiše, jemuž občas říkal „Dům postavený budweiserem", a zasmál se. „Moc ne. Pořád vypadám jak chlap v sedmém měsíci."

„Jsi pořád velký chlap, ale už ne tak velký, jako jsi býval. To já *vím.* Poznám to. Kdy ses naposled vážil?"

Zamyslel se. Bylo to ten den, co Canley přistoupil na dohodu. To si navážil 111,5 kilo. „Řekl jsem ti, že jsem shodil kilo a půl, vzpomínáš?"

„Znovu se začneš každé ráno vážit," řekla.

„V koupelně není váha," řekl Halleck bezstarostně.

„Kecáš."

„Ne. Mohonk je *civilizovaný.*"

„Tak nějakou najdeme."

Začínal znovu usínat. „Samozřejmě, jestli chceš."

„Chci."

Je to dobrá žena, pomyslel si. V posledních pěti letech, když začal opravdu viditelně přibírat, ohlašoval střídavě diety a cvičení. Jeho diety byly poznamenány spoustou podvodů. Jeden dva hotdogy k jogurtovému obědu nebo jeden dva hamburgery narychlo zhltnuté v sobotu odpoledne, když byla Heidi na dražbě nebo na trhu. Jednou nebo dvakrát se dokonce zastavil v malé, asi míli vzdálené večerce na příšerný teplý sendvič – poté, co prošel mikrovlnkou, vypadalo maso v něm jako kožní štěp, a přesto si nevzpomněl, že by sendvič někdy nesnědl.

Měl rád pivo, ano, to bylo dané, ale ještě raději jedl. Takový doverský mořský jazyk v lepší newyorské restauraci, to byla pochoutka, ale když se díval v televizi na Mets, stačil mu i pytlík doritos s dipem z mušlí.

Cvičit vydržel vždycky tak týden a pak mu do toho vždycky zasáhla práce, nebo prostě jen ztratil zájem. V rohu suterénní místnosti se povalovaly činky, které obrůstaly pavučinami a rzí. Dělal, že je nevidí.

Pak vtahoval břicho více než obvykle a hrdě oznamoval Heidi, že zhubl na 107. A ona přikývla a řekla, že je moc ráda, že ten rozdíl samozřejmě vidí, jenže celou dobu věděla svoje, protože nacházela v odpadcích prázdné sáčky od doritos (i jiné sáčky). A protože v Connecticutu přijali zákon o vracení lahví a plechovek, prázdné obaly ve spíži v něm vyvolávaly téměř stejný pocit viny jako nepoužívaná váha.

Vídala ho, když spal, ba ještě hůř, když močil. Když močíte, tak břicho nevtáhnete. Zkoušel to, ale prostě to nešlo. Věděla, že zhubl o kilo a půl, nejvýš o dvě. Manželku můžete oblbnout ohledně jiné ženy – alespoň na chvíli – ale ne ohledně váhy. Žena, která v noci čas od času tu váhu nese na sobě, ví, kolik máte kilo. Jenže ona se vždycky usmála a řekla *Samozřejmě vypadáš líp, drahoušku.* Ono to zčásti zas tak úžasné nebylo – nutilo ho to mlčet o jejích cigaretách – ale nenamlouval si, že to Heidi dělá jenom proto. Svým způsobem mu tím pomáhala zachovat si sebeúctu.

„Billy?"

„Co je?" Už podruhé ho vytrhla ze spánku. Podíval se na ni trochu pobaveně, trochu popuzeně.

„Cítíš se úplně dobře?"

„Jistě. Proč se ptáš, jestli se cítím úplně dobře?"

„No… člověk občas zaslechne…, že neplánovaný úbytek váhy může být příznakem něčeho."

„Cítím se *skvěle.* A jestli mě nenecháš usnout, tak ti znovu zvalchuju kostru."

„Posluž si."

Zaúpěl. Heidi se zasmála. Brzy nato usnuli. Zdálo se mu, že se spolu vracejí z nákupu, jenže tentokrát *věděl*, že je to sen, *věděl*, co se stane, a chtěl jí říct, ať přestane s tím, co zrovna dělá, že se musí plně soustředit na řízení, protože za chvíli mezi dvěma zaparkovanými auty vyběhne stará cikánka – konkrétně mezi žlutým subaru a tmavozeleným firebirdem – a v šedivějících neupravených vlasech bude mít

laciné dětské plastové sponky a vůbec se nebude rozhlížet a bude koukat jen před sebe. Chtěl říct Heidi, že tohle je jeho příležitost jak to vrátit, změnit, napravit. Jenže nemohl mluvit. Dotyky jejích prstů v něm znovu vzbudily rozkoš, jak byly nejdřív hravé a pak stále útočnější (ve spánku se ztopořil a lehce k ní natočil hlavu, jak mu pomalu, zoubek po zoubku, rozepínala zip), a do rozkoše se začínal vtírat pocit příšerné neodvratnosti. Už před sebou viděl žluté subaru zaparkované za zeleným firebirdem s bílým závodnickým pruhem. A mezi nimi se mihl záblesk barvy jasnější a živější než jakékoli sprejerské dílo v Detroitu nebo v Toyota Village. Chtěl zakřičet *Nech toho, Heidi! To je ona! Jestli toho nenecháš, znovu ji zabiju!*

Bože, prosím tě, ne! Prokristapána, ne!

Jenže ta postava se mezi těmi dvěma auty vynořila. Halleck se snažil dát nohu z plynu a brzdit, ale zdálo se, že mu ta noha uvízla na místě a neuvěřitelně pevně tam držela. *Šílené lepidlo nevyhnutelnosti,* pomyslel si rozrušeně a snažil se otočit volantem, ale to taky nešlo. Volant byl zaseklý. Pokusil se před nárazem aspoň zapřít nohama a vtom se k němu ta hlava natočila, a nebyla to ta stará cikánka, byl to ten cikán s uhnívajícím nosem, jenže teď neměl oči. Než ho oldsmobile srazil pod sebe, Halleck stačil zahlédnout jen zející prázdné důlky. Rty starého cikána se roztáhly v obscénním úsměvu – pradávném půlměsíci pod hrůzným hnijícím nosem.

Pak: *Bum/bum.*

Vrásčitá ruka bezvládně padla na kapotu, prsty plné prstenů z tepaného kovu. Čelní sklo potřísnily tři kapky krve. Halleck si matně uvědomoval, že Heidi křečovitě svírá jeho ztopořený pyj a žene ho k orgasmu uspíšenému šokem. Rozkoš se mísila s příšernou bolestí…

Odněkud zdola, zpod koberce na podlaze drahého vozu, uslyšel cikánův šepot, tlumený, ale dostatečně zřetelný: „*Zhubni.*“